

Otázka na tělo

Znám optimisty, kteří neochvějně očekávají rozkvět církve: opět se naplní prázdné kostely, semináře a kláštery. Nevyracím jim to, ale domnívám se, že křesťanů bude stále méně. Pro důkazy nepotřebujeme chodit daleko. Je to celosvětový jev. Uvádí se několik příčin, ale tu skutečnou jsem slyšel v nedávné debatě po prvé jasně: vinno je evangelium. Ano, Kristovo evangelium! Jsou to požadavky kázání horského, následování Krista v nesení kříže. Nic z toho pro dnešní změkčilé, přecitlivělé, - zlenivělé pokolení hédonistů.

Kdepak kříž! Kdepak utrpení poctivého křesťanského života! Vždyť on se dá žít i v pohodě a závětří (viz např. arcibiskupa Wielguse). Proč bych měl trpět právě já? – Světci Martinovi se ukázal ďábel v královském rouchu: Já jsem Kristus. Poslouchej mne! A Martin na to: A kde máš Kristovy rány? Poučná legenda!

Milý křesťane, Kristův následovníku, kdepak máš rány? Což dnes může někdo žít bez bolestných ran, když vidí, co se děje ve světě, v církvi, v národech, v lidských duších? – Konečně si někdo položil otázku „na tělo“: Proč bych měl být právě já bez utrpení?

Ignác mluví k jezuitům

Ve dvou předchozích číslech jsme na pokračování přinesli úryvky z knihy jezuitu Karla Rahnera Rede des Ignatius von Loyola an einen Jesuiten von heute, ve které formou fiktivního dopisu sv. Ignáce jezuitům představuje inspirativnost jeho duchovního odkazu pro dnešek. Přinášíme dokončení textu z minulého čísla.

Ježíšova osoba

Doposud jsem mluvil o setkání člověka s Bohem a přitom jako kdybych zcela pominul pozeňnané jméno Ježíš. To ale vůbec neznamená, že bych na ně zapomenul. V tom, co jsem říkal, byl Ježíš implicitně přítomen od samého počátku. V průběhu vašeho studia dějin zbožnosti a úcty vůči Ježíšově osobě asi dojdete k názoru, že moje osobní zbožnost je jen pokračováním té, která je od Bernarda z Clairvaux přes Františka z Assisi po celý středověk něčím zcela samozřejmým. Obohatil jsem ji snad jen o pár pojmů z profánních feudálních zvyklostí mé doby. Můžete si tedy klidně ušetřit zkoumání údajného otisku Ježíšovy šlépěje na místě jeho Nanebevstoupení na Olivové hoře. Tehdy lidé nepovažovali hledání Boží přítomnosti v Ježíšově osobě za problematiku, a pro mne byl Ježíš od okamžiku mého obrácení projevem Božího zájmu o tento svět, Boží

lásky k celému stvoření. Tady jsem vytušil Boží nepochopitelnost i nedefinovatelnost cesty člověka k němu, a tím k plnosti života.

Pouť do Palestiny mohla opravdu být cestou k Bohu, nepoužívající naše obvyklé cesty, nebyla to jen nějaká povrchní touha! Povrchní je váš názor na mých patnáct let úsilí o její uskutečnění. Nebyl to jen nějaký vrtoch ani něco takového, jako je touha dnešních muslimů vykonat pouť do Mekky. Moje touha po Svaté zemi byla touhou po konkrétním Ježíšovi, a ne honbou za imaginární ideou.

Následování Ježíše

O mém hledání a následování tohoto Ježíše vám musím říci pár slov, i když si přitom nebudu činit nárok na něco originálního. Je zřejmě mnoho způsobů následování Ježíše; lišil se v tomto ohledu Inocenc III. od Františka z Assisi do té míry, že se jen taktak, ve skoro zoufalé lásce a trpělivosti, dokázali aspoň snášet?

Nejsou obdarování Duchem tak různá, že člověk dokáže opravdu do hloubky pochopit jen jedno z nich, totiž právě to, kterého se dostalo jemu samotnému?

Ať už je tomu jakkoliv, já jsem se rozhodl pro následování Ježíše chudého a pokorného, a žádného jiného. Tento druh rozhodnutí není motivován ničím jiným než konkrétní, ze žádných dalších motivací neodvoditelnou láskou. Je to povolání osobní a jako takové nemůže být považováno za povinnost pro všechny křesťany jen na základě Ježíšova novozákonního doporučení chudoby a pokory. Nemyslím ale, že by to bylo povolání do té doby zcela neznámé. Svátí v nebi se ostatně jistě navzájem neporovnávají. Já sám jsem žil po celý život v nezměněné radikální chudobě, pro kterou jsem se rozhodl v Manrese a která je srovnatelná s chudobou Františka z Assisi. Výjimkou jsou snad poslední roky, prožité ve funkci generálního představeného Tovaryšstva, ale i to jen při povrchním pohledu zvenčí. Moje doba byla společensky a hospodářsky už hodně jiná než doba Františkova, a z toho plynou nezbytně určité rozdíly v životním stylu. Na rozdíl od Františka jsem se chtěl navíc vzdělávat. Ale i takový svatý Bonaventura by pro ně měl pochopení a potvrdil by, že jsem i v této situaci opravdu následoval Ježíše chudého. Přečtěte si jen mé *Vyprávění poutníka* a pochopíte, co mám na mysli.

Následování Ježíše pokorného bylo pro mne v tehdejší situaci neslučitelné nejen se světským mocenským postavením, ale také s podobně mocenským postavením v církvi, tedy s obročími a biskupskou důstojností. Dobrovolný ústup na okraj profánního i církevního života (smím-li to tak nazvat) jsem bral doslovně a smrtelně vážně. Byla to moje osobní volba, a nikoliv důsledek vnějších tlaků. Pocházel jsem z jedné z nejlepších baskických rodin se vztahy do nejvyšších sfér společenského a církevního života, takže jsem mohl snadno „dělat kariéru“ a mít přitom uklidňující pocit, že právě v tomto postavení, z něj plynoucí mocí, mohu nezištně a obětavě sloužit lidem, církvi i Bohu. Mohl bych to dělat s přesvědčením, možná i oprávněným, že tak mohu dokázat více než bezmocný ubožák, žijící na okraji společnosti i církve.

Bezmocná služba

Já jsem ale chtěl sloužit Ježíši chudému a pokornému, to byl můj jediný cíl. Není to nic samozřejmého, nevyplývá to automaticky z podstaty křesťanství. Preláti a vyšší klerus v zemích, pokládaných za baštu křesťanství, také ani dnes o nic podobného neusilují. Já jsem šel touto cestou, protože mě k tomu v mém životě zákonitě vedla má pošetilá a přímo bláznivá láska k Ježíšovi, neohlížející se na nic ve svém okolí. Obsahuje už zárodek spojení

s Ježíšem trpícím a umírajícím. Takový je ostatně nakonec osud všech lidí, i těch, kteří Ježíše následovat nemohou nebo nechťejí. Stavěl jsem se (úspěšně!) proti do-sazování mých lidí na biskupské a podobné posty, nikoliv proto, aby nebyl oslabován můj nepočtený houf. Vám dnes připadá jmenování jezuitů do hodností biskupů a kardinálů normální, neproblematické, a byly dokonce doby, kdy existence aspoň jednoho jezuitského kardi-nála v kurii patřila k dobrému cír-kevnímu vkusu. Nevidíte ten obrov-ský rozdíl, který tady zeje mezi mou a vaší mentalitou? Říkáte, že „to ale byly úplně jiné časy a poměry, dnes už přece takové jmenování není spojeno s výkonem žádné skutečné moci!“ – já ale říkám, že nemáte pravdu.

Předně – biskupové a kardinálové se i dnes nacházejí v silovém poli mocenských ambicí a jsou jimi silně pokoušeni. A za druhé – pokud byste měli pravdu, bylo by vašim prvořa-dým úkolem vytipovat v církvi místa, vybavená mocenskými pákami, abyste se jim jako jezuité mohli vyhnout, protože to odporuje mému charizmatu následování Ježíše chudého a pokorného.

Nic bych nenamítal proti posta-vení jezuita-biskupa typu Heldera Câmary, který pro kauzu chudých nasazuje vlastní krk. Zákonitě byste se ale přitom museli vyhýbat jiným

biskupským stolcům, na kterých ja-ko jezuité nemáte sedět, přes jejich nesporný význam a jejich důležitost v církevní struktuře. Základní pro-blém je od počátku zřejmý: Jak se může charizmatické společenství radikálního následování Ježíše stát církví oficiálně potvrzeným řádem? Já sám jsem byl pochopitelně šťast-ný, když papež, ještě za mého života, oficiálně potvrdil existenci Tovaryš-stva jako řeholní společnosti, ale vy musíte zázrak tohoto propojení v každé době znovu naplňovat pří-slušně obnoveným obsahem. A po-dobně jako já budete při vážení všech pro a proti zjišťovat, že se vám to tak docela nepovedlo. Ale nevzdávejte to; každé z obou samo o sobě totiž nestačí. Teprve jejich propojení jak se patří přibíjí na kříž.

*Karel Rahner SJ
Přeložil Petr Kolář SJ*

„Chtěl jsem sloužit Ježíši chudému a pokornému“
(Repro archiv)

Nejen ignaciánské exercicie

Náš exerciční dům v Českém Těšíně zatím ještě nenabízí mnoho kurzů ignaciánských exercicií, ale jeho aktivity přece jen pomalu nabírají na obrátkách. Přijímá například skupiny s vlastním duchovním programem a vedením, jakou byli letos v červenci farníci od sv. Mořice v Olomouci, vedení Otcem Hanáčkem. Obrátili jsme se na účastníky v den jejich odjezdu s několika zvědavými otázkami.

Jak jste přišli na myšlenku strávit pár dní v exercičním domě v Českém Těšíně?

Je to už naše osmé setkání, my totiž jezdíme na exercicie každý rok, pokud možno pokaždé na nějaké jiné místo na Moravě.

Jak vaše stálá skupina vznikla?

Iniciativa vzešla z naší pastorační rady; tam se v roce 2000 objevil nápad, že by bylo dobré zorganizovat společné exercicie. A od té doby se jich tedy pravidelně účastníme.

Jak probíhá váš obvyklý exerciční den?

Začínáme ranními chválami, po nich se společně modlíme růženec a potom jsou přednášky. Náš program ale není úplně pevně předem stanovený, záleží na místních podmínkách a na zájmu účastníků. Denně ale máme mši svatou, modlíme se společně breviář, křížovou cestu a mimo to máme ještě „korunku“. Přednášky bývají dvě až tři každý den.

Máte přesně vyhrazený čas na osobní modlitbu a pravidelnou meditaci? Zachovávejte přes den mlčení?

Meditace má svůj prostor při adoraci, ale každý si k ní snadno může sám najít čas a místo, v kapli nebo jinde. Každý rok jsou naše exercicie zaměřeny na nějaké téma. Letos je to modlitba Otčenáše a náš Otec exercitátor se inspiroval texty Tomáše Špidlíka, Christopha Schönborna a Romana Guardiniho. Protože jsme tady skoro samé ženy, daří se nám zachovávat mlčení jen s určitými výhradami...

Petr Kolář SJ

Krakovské setkání EJIF

Stávat se jezuitu pro Evropu (*Becoming jesuits for Europe*), tak znělo motto letošního setkání evropských jezuitů ve formaci (EJIF). 24 mladých jezuitů z 19 evropských provincií Tovaryšstva strávilo tři týdny práce a odpočinku, modlitby a ztišení v Polsku.

Bohatý a rozmanitý program měl dvě hlavní části. První byla společná reflexe nad tématem, jak žít naše povolání uprostřed dnešní Evropy. Druhá bylo duchovní cvičení jako zvláštní místo osobního setkání každého z nás s Bohem. Nejprve jsme byli hosty koleje v historickém Krakově, než jsme se přesunuli na exercicie do příjemného prostředí rekolekčního domu ve Gdyni.

Celému programu předcházely tři seznamovací dny, během nichž jsme se snažili zapamatovat si vzájemně naše jména a poznat provincie, kde jednotliví delegáti žijí, pracují a studují. K tomu prvnímu nám znamenitě posloužily barevné štítky s našimi křestními jmény, které jsme viditelně nosili na hrudi. Život a apoštolát jezuitů nám pak delegáti představili ve dvacetiminutových prezentacích provincií.

Ať už to byly působivé powerpointové prezentace, nebo „jen“ mluvené slovo, všechna vystoupení nám ukázala pestrou paletu přítomnosti našeho řádu od Portugalska až po Ural, a to se všemi radostmi i starostmi,

kteří jsou mnohdy až pozoruhodně podobné: rušení starých apoštolských děl, hledání nových aktivit a první odvážné krůčky na tomto poli, úbytek počtu členů, ale i velký zájem o ignaciánské charisma zejména mezi mladými lidmi...

K tomu, abychom si uvědomili své evropské kořeny, dokonale posloužilo několik odpoledních prohlídek města, v jehož zaplněných kamenných uličkách se snoubí sláva dávných králů, lesk Matky Církve, němé osudy evropských židů, ale i cílý obchodní a cestovní ruch.

První část rozhodně nebyla jen nějakým více či méně pohodlným sezením a nasloucháním slov, která by „padala pod katedru“ přednášejících. K hledání toho, kým jako jezuité dnes jsme a máme být, nám každý den sloužila nejprve společná modlitba a ranní instrukce P. Stefana Kesslera SJ z Frankfurtu, po které následovala dopolední i odpolední práce v šestičlenných skupinách. Plody této práce se pak ukázaly při večerním společném setkání. Téma jednotlivých dní byla následující:

objevování evropských a jezuitských hodnot, náš život jako život v „napětí“ (jak ve mně, tak v našich komunitních vztazích a v apoštolátu), utrpení Kristovo a utrpení naše (s návštěvou koncentračního tábora v Osvětimi) nebo provokativní otázka, jak by měl dnes vypadat „ideální jezuita“.

Těžiště uvažování a sdílení bylo v našich mezinárodních skupinkách, které se staly „pokusnými laboratořemi“ evropské jezuitské spolupráce: skvělý zážitek náročnosti a plodnosti toho, jak představit srozumitelně vlastní myšlenku, jak ji konfrontovat s názorem druhého, jak dojít ke společnému závěru, za kterým by si mohli stát všichni zúčastnění. Jezuitské rozlišování v praxi!

V našem programu měla samozřejmě místo i podvečerní eucharistie. Přípravou byli pověřeni členové jednotlivých asistencí. Mši svatě předsedal P. Kessler nebo P. Mark Rotsaert, prezident Konference evropských provinciálů, který všechny povzbudil svou vnímavou přítomností. Díky němu jsme také získali představu o tom, jak funguje a jak by mohla snad ještě lépe fungovat práce jezuitů na evropské úrovni.

Duchovní cvičení ve Gdyni

Duchovní cvičení jako vnitřní cesta obrácení každého z nás byla předznamenána celodenním cestováním přes celou polskou „ojczyznę“ z Krakova až do Gdaňského zálivu. Neko-nečná cesta vlakem se stala příležitostí k tomu, abychom pokračovali

v neformálních rozhovorech o našich konkrétních životních stezkách.

Hlavním exercitátorem byl letos český provinciál František Hylmar, který při dávání bodů zvolil „klasický způsob komunikace“ (mluvení, naslouchání a zapisování poznámek), tedy bez použití techniky a množení sáhodlouhých psaných textů. My jako scholastici jsme bez výjimky ocenili jeho věcnost, střídmost, ale zároveň jasnost, srozumitelnost a konkrétnost. Na naší exerciční cestě nás doprovázeli ještě dva další duchovní průvodci, Otcové jezuité Nuno z portugalské provincie a Durmat, irský kněz působící jako socius prezidenta evropských provinciálů v Bruselu.

Všichni jsme se pak shodli na tom, jak velmi silně každý z nás vnímal bratrské a přátelské společenství, které nám bylo celých osm dní opravdovou oporou. Obnovou našich slibů skončily exercicie a my jsme ještě dva dny prožili u majestátného Baltu – jen tak při rekreaci na pláži a pak při prohlídce starobylého Gdaňska.

Poslední den našeho krakovského fóra byl věnován vyhodnocení a formulování krátkého pozdravného dopisu P. generálovi a našim provinciálům, v němž jsme vyjádřili radost a vděčnost za letošní EJIF a také naši připravenost podílet se na spolupráci jezuitů v dnešní Evropě. Zůstáváme spojeni společným povoláním, ale též přátelstvím a obohacující zkušeností prožitého „experimentu“.

Robert Svatoň SJ

Sociální práce a spiritualita

Na konci srpna se v exercičním domě slovenské provincie Tovaryšstva Ježíšova v Piešťanech konalo setkání jezuitů pracujících v sociálním apoštolátu. Tohoto již druhého setkání s názvem Ke společné spiritualitě v sociálním apoštolátu se účastnilo přes 60 jezuitů a jejich laických spolupracovníků z celé Evropy.

Jezuité pracující v sociálním apoštolátu jsou velice různorodou skupinou lidí; jsou to např. lidé pracující s uprchlíky a migranty (JRS, Jesuit Refugee Service), ve společenských vědách (EUROJESS, European Jesuits in Social Sciences), v Sekretariátu pro sociální spravedlnost (Social Justice Secretariat), nebo ti, kteří sdílejí život s chudými lidmi v okrajových čtvrtích velkoměst a jež navazují na tradici dělnických kněží (Les Jésuites en monde populaire). Lze je potkat jak na ulicích při práci s mládeží nebo bezdomovci, na školách, ve vězeních tak i v Evropském parlamentu.

Nápad uspořádat týdenní setkání, tzv. *Social Week*, vznikl před několika lety a ten první se konal v slovinském městě Celje v roce 2004, hned několik měsíců po rozšíření Evropské unie o deset nových států. Jeho tématem byla migrace a angažování jezuitů v této oblasti. To, co toto setkání vyzdvihlo, byla potřeba spolupráce mezi jezuitskými organi-

zacemi a provinciemi na evropské úrovni (například v zemích, ze kterých migranti odcházejí a kam přicházejí).

Letošní Social Week 2007 byl prostorem k reflexi nad tím, jak je naše duchovní zkušenost spojena s prací pro druhé a jaké společné prvky mají naše individuální zkušenosti. Jeho cílem tak bylo získat rámec a orientaci pro budoucí společné aktivity. Celý program byl rozdělen do tří tematických dnů, jehož součástí byly diskuse, workshopy a nechyběly ani teologické a sociologické přednášky.

Výchozím bodem bylo zamyšlení se nad vlastní zkušeností, která člověka motivovala k zapojení do sociálního apoštolátu. Tyto zakládající zkušenosti účastníků měly několik společných rysů. Většinou se jednalo o velice jednoduché až „všední“ události, které s sebou ale přinesly nějaký hluboký zážitek a které nebyly vázány na nějaké zvláštní místo, ale jejich dějištěm byl každodenní život. Mohly to být zkušenosti či pocity jak

V diskusích vynikla
společenská dimenze
spirituality
(Foto archiv autora)

pozitivní, jako například přátelství, láska, setkání s někým, solidarita, nebo naopak to byl nějaký šokující zážitek chudoby a zažité nespravedlnosti. Jeden francouzský jezuita to výstižně vyjádřil slovy: „To, že utrpení a bída jsou způsobeny člověkem, nelze tolerovat.“

V diskusích také vynikla společenská dimenze spirituality. V individuálním prožívání svého vztahu k Bohu je nutné si uvědomit jeho potřebné otevření vůči jiným. V paměti mi utkvěl zejména příklad španělské komunity pomáhající integraci lidí propuštěných z vězení prostřednictvím komunity, ve které mohou nějaký čas po propuštění pobýt. Komunita je otevřená pro všechny – pro imigranty i místní, pro mladé i staré, ženy i muže, pro ty zbavené svobody i ty na svobodě, pro věřící i nevěřící, muslimy i křesťany –

a snaží se být skutečně otevřeným prostorem přijetí.

Při popisování zkušeností, které se staly podnětem k práci v sociálním apoštolátu, bylo snad nejvíce používané slovo přátelství, důvěra a setkání – i když jsou to téměř „profánní“ slova, skrývá se za nimi něco hlubokého, prostor, ve kterém lze potkat Boha. Společné sdílení každodenního života uprchlíků, migrantů, lidí žijících v chudobě nebo na okraji společnosti – jeho radostí a strastí či těžkých životních rozhodnutí – bylo častým zdrojem motivace i energie potřebné k této práci. Zaznělo ale i upozornění na jedno úskalí sociálního apoštolátu, a to, že „někdy je lehčí žít společně s chudými, než proti jejich chudobě bojovat“.

Social Week 2007 byl velice inspirativním setkáním, jehož účastníci se vzájemně podělili o příklad víry, která člověka vede ke spravedlnosti.

Lukáš Kratochvíl

Do Indie mezi „nedotknutelné“

Jezuité ze sousedního Slovenska začali před dvěma lety pomáhat chudým v Indii. V roce 2005 podpořili projekt pomoci lidem v indické Kalkatě, o rok později se jeden z mladých slovenských scholastiků vydal s anglickými středoškoláky na podobnou misii pořádanou britskou jezuitskou provincií.

Nyní se slovenská jezuitská provincie rozhodla pozvat mladé muže ze Slovenska i z Česka k další misijní výpravě, tentokrát k těm nejposlednějším v jižní Indii.

Jezuité věří ve víru, která koná spravedlnost. Věřit ve spravedlnost v dnešním světě je opravdu těžké. Ale každý z nás máme možnost otevřít se a používat své talenty pro svoje vlastní dobro a dobro druhých. Když člověk dokáže zlepšit svoji životní situaci a pomoci i lidem okolo, už tím jedná spravedlivě. Víra se

projevuje skutky, proto jezuité a jejich spolupracovníci pracují ve školských zařízeních, v sociálních centrech a na misích v krajinách třetího světa.

Vznik a počátky misie v Manvi

Jezuité z jižní Indie, provincie Karnataka, se už několik roků věnují lidem, kteří žijí v nespravedlivých

Zeptali jsme se Ladislava Šulíka SJ

Laco, jak se vlastně zrodila idea jezdit na letní misii do Indie?

Tato idea vznikla díky zkušenostem dvou z nás, kteří jsme měli možnost krátce působit právě na misích v Indii. Zatímco Martin Halčák pracoval v roce 2005 v Kalkatě ve spolupráci s Misionáři Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a Misionářkami lásky, já jsem se zúčastnil misijní práce v jižní Indii na jezuitské misii v Manvi, kam se opět na měsíc chystáme spolu s patnácti dobrovolníky příští léto.

Jaká byla dosud náplň vaší činnosti v Indii?

Martin působil v Kalkatě mezi nemocnými a umírajícími. Já jsem se vydal mezi chudé dalaty, „nedotknutelné“, jak jsou zde často označováni, a pomáhal jsem při budování školy pro jejich děti. Zároveň tam členové naší skupiny učili děti angličtinu, protože

podmínkách. Kasta „nedotknutelných“ – *dalitů* (skupina lidí označených hinduistickým náboženstvím) jim nedovoluje setkat se s lidmi, které mají rádi. Dokonce nemohou sedět na místech, která jsou určena pro vyšší kasty v autobuse, na náměstí nebo v chrámě. Mají právo na minimální vzdělání, ale to jen tehdy, jestliže si to mohou dovolit a nemusejí těžce pracovat na poli pro svou obživu už od útlého dětství. A to vše v oblasti, kde stát nemá zájem přinést rozvoj. Proto se jezuité rozhodli před několika desetiletími zakládat svoje misie právě mezi těmito lidmi, chudými, o které téměř nikdo nejeví zájem. Úlohou je nejen pomáhat, ale dát dětem těchto lidí vzdělání jako prostředek na zlepšení jejich situace. Jedna z těchto misí se nachází ve městě Manvi Taluk v oblasti Raichur a vede ji pater Eric Mathias.

Situace v oblasti

Okres Raichur patří k nejzaostalejším okresům s nejnižší gramotností v severní Karnatace. Celková rozloha okresu je přes 14 tisíc km čtverečních. Okres zahrnuje pět oblastí, které jej tvoří. Vzdělání v okrese Raichur District má jen 25 procent obyvatel. Raichur nemá rozvody vody, veřejnou dopravu, elektrickou energii ani komunikační síť. Výsledkem je, že do oblasti nepřišel žádný nový průmysl a mnoho z menších průmyslových oblastí už nefunguje.

Mezi mnoha skupinami lidí zabírají popřední místo dalité. Termín *dalit* znamená hindersky zlomený, marginalizovaný, trpící, vyhozený a utlačovaný. „Nedotknutelní“ jsou součástí kastovního systému neboli *Harijans*. Dalité byli podrobeni mnoha odcizením. Hlavním důvo-

v indické společnosti je dosud nepřijatelné, aby se někdo z „nedotknutelných“, kteří stojí pod úrovní i té nejnižší kasty, vzdělával. Ale právě ve vzdělání vidí jezuité klíč k osvobození těchto lidí z nespravedlivé diskriminace a chudoby.

Kdy a kam se vydáte příště a jaká práce vás tam čeká?

Tento rok nepojedeme, ale usilujeme o to, abychom nasbírali dostatek finančních prostředků na dobudování tamějšího internátu a zároveň mohli přispět k nutričnímu programu na místní misijní stanici. I samotná cesta samozřejmě něco stojí.

Tyto prostředky by bylo jistě možné prostě do indických misí poslat. Nicméně náš projekt je založen na tom, že chceme vytvořit prostor pro osobní zkušenost a kontakt s těmi, kteří si své společenské postavení nevybrali, ale nespravedlivé struktury světa je stále odsouvají na okraj společnosti. Jen díky osobním kontaktům je v tomto koutě světa možné poskytnout systematictější pomoc. Rádi bychom se na tuto výpravu vydali příští léto, v srpnu. V Indii nás čeká práce na dostavbě internátu pro tamější děti a budeme také pomáhat při výuce angličtiny.

Připravil Jan Regner SJ

dem neštěstí dalitů je instituce kast, skutečná rakovina indické společnosti. Od té doby, co kastovní systém existuje, byli dalité vždy ponižováni. Nikdy se nemohli rozvíjet a stát se rovnocennými s ostatními členy společnosti. Drželi je na nejnižší společenské vrstvě a nedovolili jim rozvíjet se společensky, ekonomicky, vzdělanostně, kulturně ani politicky.

Lidé na vesnici nejsou jen ekonomicky chudí, společensky zneužívání a vzdělanostně zanedbání, ale jsou i bez majetku, jsou nezaměstnaní, hluboce zadlužení, stávají se obětmi nucené práce, chorob a špatné výživy. Též mnoho dětí musí pracovat. Rodiče nevidí žádné výhody v tom, aby usilovali o vzdělání svých dětí. Zejména jejich chudoba přivádí je i jejich děti do zaměstnání za velmi

nízký plat. Jediná cesta, jak zmírňovat toto společenské zlo, spočívá v pomoci rodičům, aby si mohli postavit lepší domy a poslat své děti do školy.

Proto jsou děti ubytovány v internátech, neboť jen to je vytrhuje z nepříznivého prostředí. Internát je pro ně místem, kde jsou motivovány ke studiu. Projekt indických jezuitů se tímto způsobem pokouší řešit vážný problém nucené práce dětí na venkově.

Spolupráce se Slovenskem

Jezuité na Slovensku už podpořili podobný projekt ve spolupráci s Misionáři Nejsvětějšího Srdce v roce 2005 v indické Kalkatě. V roce 2006 naopak ve spolupráci s britskou provincií jezuitů za účasti slovenského jezuitu vycestovala z Londýna skupi-

Děti z Manvi
(Foto archiv autora)

na mladých středoškoláků už po čtvrté podpořit tuto misi. Pomoci této misii se rozhodli už i mladí lidé ze Španělska a Francie. Přispět vlastní štědrostí k budování spravedlnosti ve světě a šíření křesťanského poselství můžete i vy. Na příští rok slovenská jezuitská provincie připravuje projekt *Misia-India 2008*, v němž rámci zve mladé muže ve věku 18–30 let k cestě do jižní Indie za účelem aktivní pomoci dětem, které jsou vlastní společností odsuzované. Zájemci o účast na této dobrovolnické akci pocházejí i z České republiky, proto jsme rozšířili naši spolupráci i s Českou provincií jezuitů za podpory jejího představeného Otce Františka Hylmara SJ.

Dobrovolnická práce zahrnuje jednak získávání finančních prostředků pro tuto misi, a dále pak aktivní pomoc při budování místního internátu pro děti z dalekých oblastí, které přespávají v jezuitské misii a navštěvují tamní školu. Účastníci budou mít také možnost učit tyto děti základům konverzace v angličtině. Součástí dobrovolnické zkušenosti bude i duchovní program vycházející z jezuitské spirituality pro oživení osobního vztahu k Bohu.

Možnosti podpory

Jestliže máte zájem podpořit tento projekt, máte několik možností, jak to udělat:

Pomodelte se na úmysl této misie denně kolem oběda, kdy mají děti ze

školy Loyola v městě Manvi mši svatou s paterem Erikem a modlí se za své dobrodince;

mluvte s lidmi o našem projektu a povzbuďte je, aby se nám přihlásili;

mladí muži od 18 do 30 let jsou pozváni zúčastnit se dobrovolnické práce v této misii v srpnu 2008 a díky ní získat i duchovní zkušenost;

finančním příspěvkem na č. ú. *Slovenská sporiteľňa 026 1572840/0900* podpořte vzdělání a dobudování internátu pro děti z kasty „nedotknutelných“.

Indičtí jezuité pevně ujišťují o tom, že každá rupie bude vydána ve prospěch chudých dětí. Stanete se jejich partnery na záslužné cestě podpory chudých a nevzdělaných na jihoindickém venkově.

Ladislav Šulík SJ

Kontakty a bližší informace

Vedoucí projektu:

Ladislav Šulík SJ

P. O. Box 173

Františkánske námestie 4

814 99 Bratislava

Duchovní otec projektu:

P. Martin Halčák SJ

Františkánska 34

917 01 Trnava

e-mail: misia.india@gmail.com

<http://misia.india.googlepages.com>

Jezuitští přírodovědci

V pořadí již desáté evropské setkání jezuitů působících v přírodních vědách se letos ve španělském Madridu otevřelo i pro nejezuitské účastníky. Nechybělo ani P. Pavel Gábor SJ z České provincie, který byl v roce 2005 jmenován koordinátorem skupiny Evropských jezuitů ve vědě (European Jesuits in Science, EJS).

Již 31. generální kongregace řádu, která proběhla v letech 1965–66, vyzvala k pravidelným setkáním jezuitských přírodovědců. Ta by se podle zmíněné kongregace měla stát mimo jiné užitečným pomocníkem pro představené při „plánování, koordinaci, přípravě, podpoře nebo opouštění apoštolských děl“. Řádový generál Pedro Arrupe v roce 1968 jmenoval prvního delegáta pro tuto oblast apoštolské činnosti. Nyní však tato funkce zůstala neobsazená, což nevypovídá nejlépe o dnešním zapojení Tovaryšstva v přírodovědeckém bádání. Počet členů jezuitského řádu, jejichž posláním je přírodovědecký výzkum, nepřesahuje v celosvětovém měřítku padesátku. Existuje dokonce jen jedno pracoviště, kde je více než pět jezuitských přírodovědců, a tím je Vatikánská observatoř. Kromě ní existuje asi 7 dalších jezuitů roztroušených po Evropě, kteří se věnují přírodním vědám, v USA je jich asi 12 a největší počet vědců mezi členy řádu je v In-

dii. Tam však přesný odhad komplikuje to, že jde často o vysokoškolské pedagogy, jejichž vědecko-výzkumná aktivita musí konkurovat jiným pracovním závazkům.

Pod záštitou předsedy Konference evropských provinciálů (CEP) funguje celá řada „euroskupin“ jezuitů různého zaměření. Na analogické úrovni byly i skupiny jezuitských přírodovědců v Indii a USA, ty se však v poslední době přestaly scházet. Skupina Evropských jezuitů ve vědě převzala některé úkoly, které mají význam pro celé Tovaryšstvo. Patří mezi ně např. internetové stránky www.jesuitsinscience.org.

Delegát Albert Dou v 80. letech zavedl tradici pravidelných setkání jezuitských přírodovědců v evropském kontextu. Konávají se každé dva roky. Setkání mívají obvykle dvě části. Nejprve účastníci v první části, která má formu vědeckého kolokvia, prezentují výsledky své vědecké práce. Druhá část pak plní funkci valné hromady „spolku“ jezuitských příro-

dovědců. Obvykle se proto první i druhé části účastnili titíž lidé. Letos poprvé posloužila první část jako konference zorganizovaná na univerzitní půdě a otevřená pro nejezuitské účastníky jako běžné akademické kolokvium. Tématem byla lidská evoluce (*Human Evolution: In Search of our Anthropic Roots*). Šlo o součást projektu *Sophia-Iberia in Europe*, který nedávno vznikl na katedře Vědy, techniky a náboženství na Papežské univerzitě Comillas v Madridu. Z osmdesátky účastníků bylo 25 jezuitů z Evropy, Indie a USA.

Jednání bylo rozděleno na pět částí, z nichž každé byl věnován jeden půlden. Dva příspěvky, jeden hodinový a jeden půlhodinový, vytvářely prostor pro následnou debatu. Šlo o fyziku a kosmologii (příspěvky: W. R. Stoeger SJ, P. Gábor SJ), biologii

(N. H. Gregersen, C. Alonso Bedate SJ), kognitivní vědu a neurovědu (F. Mora, J. Monserrat SJ), formální vědy (logika, matematika, informatika – P. Odifreddi, P. Janik SJ) a teologii (F. Watts, J. Kozamthadam SJ).

Po skončení konference následovala valná hromada evropských jezuitských přírodovědců. Neopomenutelným bodem byla obvyklá debata o místě a programu příštího setkání. Další jednání bylo věnováno tomu, že P. Mark Rotsaert, předseda CEP, před dvěma lety skupinu vyzval, aby připravila své stanovky. Nechyběla ani debata týkající se postulátů (návrhů k jednání) pro nadcházející 35. generální kongregaci jezuitského řádu, které měla připravit Vatikánská observatoř. Na madridském setkání tak měli další jezuitští přírodovědci možnost podílet se na přípravě těchto postulátů.

Pavel Gábor SJ

Účastníci madridského setkání
(Foto EJS)

Povolání je pozvání

Když se v církvi modlíme tzv. za povolání, mají se tím obyčejně na mysli modlitby za nové kněze nebo řeholní osoby. Povolání znamená ale mnohem víc, týká se každého člověka, určuje život každého křesťana. V následujícím rozhovoru o tom mluvíme s rakouským jezuitou Josefem Maurederem.

V posledních desetiletích se v církvi hovoří o tzv. podpoře povolání. Proč vlastně mluvit o povolání? Jsou lidé, které to může zajímat?

Každý člověk, věřící i nevěřící, musí jednou v životě udělat životní volbu, musí se rozhodnout, co bude ve svém životě dělat. Tuhle otázku si klade každý, zvláště když dokončí studia, když je mu kolem dvaceti, pětadvaceti let. U lidí, kteří mají nějaký smysl pro náboženství, pak tato otázka životní volby vede k tomu, čemu říkáme povolání. Když přemýšlejí o své budoucnosti, vystane v nich také otázka: „Třeba bych mohl věnovat svůj život nějakému celoživotnímu projektu, věnovat ho druhým, nebo církvi?“ Mnohé z nich sice po nějakém čase tato otázka opustí, věnují se svému zaměstnání atd. Ale v určitých momentech jejich života se tato otázka v náboženském smyslu zase objeví. Mám kontakt s mnoha lidmi, kteří takto po čase přicházejí a říkají: „Nevím, Bůh po mně asi něco chce. Potřebuji věnovat této otázce nějaký čas.“ Tak to je jeden důvod, proč o tom hovořit.

Druhý motiv úvah o povolání se týká osob, které vstoupily do skutečně osobního vztahu s Pánem. U takových lidí se běžně objeví zájem nejen věnovat Pánu svůj čas a profesionální schopnosti, ale věnovat mu celý životní styl. Třeba že budou žít v nějaké komunitě, v nějakém řádu. To závisí tedy hlavně na tomto osobním vztahu ke Kristu.

Třetí motiv úvah o povolání byl důležitý v minulosti, nyní již ne. Lidé se prostě dívali po tom, kde by mohli žít, jak by zařídili, aby měli co jíst, aby měli střechu nad hlavou atd. Kdo měl deset dětí, tak dvě z nich určitě vstoupily do nějakého řeholního řádu. V Evropě je tohle už minulost, ale třeba v Indii je mnoho řeholních a kněžských povolání z tohoto důvodu. A dokonce i v Ev-

ropě se tento motiv znovu začíná trochu objevovat. V zemích, kde roste nezaměstnanost, lze zaznamenat, že počet lidí se zájmem o Bohu zasvěcený život také roste. Například v Německu to pozorujeme v posledních třech letech.

Řekl jsi, že otázka povolání je spojena s osobním vztahem ke Kristu. Samo slovo „povolání“ napovídá, že tu hraje roli schopnost slyšet Boží hlas, rozeznat jeho „volání“. To je to tak jednoduché?

Samozřejmě, že je problém, jak rozeznat Boží hlas. Zvláště proto, že existují různé představy o tom, co je hlas Boží. Když někdo říká: „Snažím se hledat Pánovo volání, ale nemohu pochopit, co po mně chce“, tak si představuje, že Boží hlas k němu přichází odněkud zvenčí. Někdo jiný zase říká: „Chtěl bych strávit několik dní meditací, abych poznal, co je pro mne vhodné.“ Podle této představy je Boží hlas něco, co se ozývá zevnitř člověka, jako poznání toho, co jsem schopný dělat, co umím, v čem budu šťastný atd. Někdo jiný zase říká: „Přicházím, abys mi pomohl a řekl mi, co odpovídá mým schopnostem.“ V tomto pojetí je poznání Božího hlasu spojeno s nějakou další osobou, která má člověku pomoci. To jsou tedy různé způsoby chápání toho, co je Boží hlas. Ne nutně jsou tyto představy chybné, ale zůstává při nich stále otevřená otázka, kterou jsi zmínil, jak rozeznat, co je Boží volání a co nikoliv.

Všiml jsem si, že ve své knize „Porozumět Božímu volání“ mluvíš o třech tónech Božího hlasu. Můžeš to nějak přiblížit?

To je vlastně úhelný kámen mého chápání toho, jak lze rozeznat Boží volání. Došel jsem k tomu po zkušenostech ze setkání s mnoha lidmi, které jsem duchovně doprovázel. Tři tóny jsou vlastně tři oblasti lidského života, jejichž soulad vytváří jakoby melodii, v níž lze slyšet Boží hlas, který nás vede k dobré životní volbě.

První tón je naše přirozenost, to znamená naše danosti a schopnosti, naše silné stránky i slabosti. Při naslouchání tomuto tónu jde o to být pozorný na fyzickou i psychickou stránku naší osobnosti. Boží volání totiž nikdy nejde proti naší přirozenosti, ale naopak společně s ní. Bůh nikdy nebude volat někoho k tomu, aby byl letcem, když má strach z výšek. To je jasné. Takže když vidím někoho, kdo chce vstoupit do řeholního řádu nebo uzavřít manželství, musím se dívat na to, jestli je toho schopen, zda je zdravý, zda se dokáže psychicky vyrovnat se situacemi napětí mezi lidmi, které se i v řádech vyskytují.

Druhým tónem jsou naše přání a touhy. Stojí za to všimnout si, že i v Písmu se Ježíš vždycky ptá: „Co chceš, aby ti učinil?“ A dotyčný mu odpovídá: „Jsem slepý, Pane. Ať vidím.“ Bůh se nás prostě ptá, je pozorný k naší svobodě.

Chce, abychom mu řekli, po čem toužíme, co máme rádi, co nás naplňuje štěstím. Jde tedy o něco podobného, jako když sv. Ignác mluví o útěše.

Pak tu je ještě třetí tón, též velmi důležitý, a tím je realita, objektivita. To znamená všechno, co jsem poznal z Písma svatého, co říkají moji přátelé, co říkají odpovědné osoby, co říkají mé životní situace, to, co se náhodou stane atd. Prostě všechno, co se děje venku, mimo mne a rezonuje ve mně jako ozvěna. Je to jakýsi dialog mezi naší osobou a vnějším světem. Bůh totiž nechce, abychom se zabývali jen svými ideami, ale abychom byli pozorní také k objektivní skutečnosti kolem nás.

Takže když jsme pozorní na tuto trojici tónů a snažíme se o to, aby spolu víc a víc ladily, tak můžeme říct, k čemu jsme od Boha povoláni.

Povolání souvisí ještě s jiným, širším tématem, kterým je hledání Boží vůle v životě. Co to vůbec je, jak lze poznat Boží vůli? Je to stabilní plán, nebo je to něco dynamického, k čemu se dospívá dialogem mezi mnou a Bohem? Co je podle tebe důležité na cestě rozeznání Boží vůle v našem životě?

Domnívám se, že my katolíci nebo my křesťané máme veliký problém se správným chápáním toho, co je Boží vůle. Na prvním místě je důležité uvědomit si, že Bůh má jednu jedinou vůli vůči každému z nás, totiž abychom přijali svůj život v jeho přítomnosti a abychom hledali, jaká by v našem životě byla nejlepší cesta, kde bychom Jeho a druhé lidi milovali. Kde to dělat? Jako kněz, nebo jako manžel, jako lékař, nebo jako spisovatel? Myslím si, že tohle není to, co by Pánu dělalo příliš mnoho starostí. U nebeské brány se nás Ježíš nebude ptát, jestli jsme byli to nebo ono, to není tak důležité. Důležitější je, jestli jsme zvolili cestu, na které dokážeme více milovat...

Je tu také otázka, zda je Boží vůle tak konkrétní, jako by někomu říkal: „Dělej tohle, pojď sem, máš být tam.“ Samozřejmě, že i to je možné. Z minulosti známe příklady, že někdy existuje velmi jasné Boží volání. Ano, proč ne. Ale myslím, že normálně nikoliv. Bůh nám dal spoustu svobody, tím jsem si jist, a s tou ve své vůli počítá. Historie nám přeci také říká, že Bůh hovoří i s lidmi, kteří jsou velmi zaměstnáni prací, nehovoří jen ke kněžím a k jeptiškám. Bůh přece potřebuje každého člověka jakéhokoliv zaměstnání, protože touto cestou pak může růst Boží království ve světě. Problém je ale v tom, že často chápeme Boží vůli jako to konkrétní vyjádření. Říkáme, že Pán nás volá k tomu a tomu, takže to musíme udělat. Ale jsme si jisti, že nás k tomu volá Pán? Nebo to chceme dělat my? To je problém. Musíme tedy trochu vyvážit tento způsob chápání Boží vůle a zahrnout do ní i svobodu, kterou nám Pán dává.

P. Josef Maureder SJ
(Foto Petr Havlíček)

Proto říkám, že Boží volání a jeho vůle je jako pozvání. Není to rozkaz: „Musíš udělat tohle!“ Jako u Jonáše: „Jdi do Ninive.“ Když chápeme Boží vůli jako nařízení, tak si pak myslíme, že když ho nechceme vyplnit, že scházíme mimo cestu Páně, protože chceme dělat něco jiného. Normálně u našich životních rozhodnutí nás ale Pán spíš zve, jako by s námi vyjednával jako rovný s rovným. Říká: „Přemýšlej o tom. Co chceš? Byl bych rád, aby sis zvolil cestu, kde bychom mohli být dobrými přáteli, a jestli si myslíš, že je to cesta řeholního života, dobře, souhlasím.“ Někdo Bohu řekne: „Já bych se chtěl oženit/vdát.“ To pro Něj není problém, manželství je dobrá věc. Někdy skutečně Bůh vyzve někoho trochu silněji, jako třeba Pannu Marii, ale někdy řekne: „Záleží na tobě, co si zvolíš.“

Když chápeme Boží vůli jako pozvání, a ne jako rozkaz, tak zabráníme tomu, aby hledání Jeho vůle bylo útekem od odpovědnosti. Je totiž možné myslet si, že jsem poslechl Boží volání, ale přitom si říkat: „Pane, já jsem tady nešťastný, a za to můžeš ty.“ To je typické svalování odpovědnosti za vlastní rozhodnutí na někoho jiného. Ale jestliže vím, že jsem si svou cestu zvolil já, tak je to má svobodná volba, za kterou nesu zodpovědnost.

Abychom rozeznali Boží volání v našem životě, musíme toho být také nějak schopní. Například o sv. Ignácovi se říká, že pro něj bylo jednoduché potkat Boha kdekoliv. Je to ale dnes vůbec možné?

Je pravda, že žijeme v kultuře, která je plná pohybu a změn. Jsme zahlceni obrazy, zvuky, starostmi, prací a nemáme už prostor pro ticho a pro naslouchání druhému. A tato situace není příznivá ani pro schopnost slyšet Boží hlas v každodenním životě. V porovnání s jinými dobami, kdy bylo v životě člověka méně obrazů a méně hluku, je to prostě o mnoho těžší. Ta spousta vjemů kolem člověka vede nakonec k tomu, že spousta vjemů jednoduše nechává běžet stranou a vnímá věci jen povrchně. Vlivem toho ale roste i neschopnost navazovat skutečné vztahy k druhým lidem, a tedy i k Bohu. Navíc mají lidé i mnoho cest, jak před věcmi utíkat – televize a ostatní věci – a ne, jak zůstat sami se sebou a s Pánem.

Proto vždycky říkám, že nejlepší věcí, jak pracovat s mladými lidmi, je říct „stop“. Jít s nimi do hor nebo je vzít do našeho exercičního domu Manresa, zastavit ten kolotoč vjemů a zažít společně několik dní v tichu, jak to navrhuje sv. Ignác ve svých Duchovních cvičeních. Věřím, že sv. Ignác v nich ukazuje cestu, na níž je možné zaslechnout a nalézt Pána. A když člověk jednou vstoupil na tuto cestu naslouchání, na tuto cestu přátelství s Ním, pak je schopen dělat to i ve dnech, kdy má spousta věcí na práci. Pak stačí každý den jen trocha času a jen velmi jednoduchá modlitba – zpytování svědomí – k tomu, aby zachytil poselství od Pána i během pracovního dne. Myslím, že v tom je tato Ignácova zkušenost hluboce aktuální. Lidé totiž nemají čas modlit se čtyři hodiny. Ale mají čas říct „stop“, uvědomit si sami sebe, otevřít se ještě víc Pánu a uvědomit si: „Co mi dnes chceš říct?“. A to může být plodná cesta, jak vstoupit do Pánova poselství, do jeho přítomnosti v našem každodenním životě.

Připravil Petr Havlíček SJ

P. Josef Maureder SJ (*1961) je psycholog a psychoterapeut. Do Tovaryšstva Ježíšova vstoupil r. 1979 a v letech 1996–2006 měl v rakouské jezuitské provincii na starosti pastorační povolání. Je duchovním otcem projektu Dům Manresa v Linci, kam se mohou na určitý čas uchýlit mladí lidé, kteří uvažují o tom, zda zasvětit svůj život Bohu. Nyní působí v Norimberku jako představený společného noviciátu německojazyčných jezuitských provincií. V květnu tohoto roku vyšla česky jeho kniha *Porozumět Božímu volání* (viz rubriku Nová kniha v tomto čísle bulletinu).

Šedesát let uplynulo

Letos uplynulo šedesát let od otevření Biskupského gymnázia v Bohosudově u Teplic, jež bylo svěřeno jezuitům. Na necelá tři léta prožitá v bohosudovském gymnáziu vzpomíná jeden z jeho bývalých studentů.

(dokončení z minulého čísla)

Ruštinu učil nejmladší a velmi sympatický profesor – tehdy ještě nevyšvěcený Mgr. J. Pospíšil. V mimoškolní době to byl příjemný společník a nadšený sportovec. Při fotbalových zápasech se vášnivě honil za míčem v podkasaném řeholním hábitu. Naučil nás spoustu ruských lidových písní a díky jemu jsme pak v ruštině vynikali na vyšších školách. Říkalo se o něm, že se svou dokonalou znalostí ruštiny měl původně v úmyslu jít na misie do SSSR. Nebylo mu to dopřáno, avšak později, v době totality, úspěšně misionářsky působil ve své vlasti – to když musel trávit léta nucených prací v útvech čepičkovských PTP – a pak po celá desetiletí mezi spoludělníky v závodě ČKD. V současnosti je známý jako oblíbený kazatel v kostele sv. Ignáce v Praze. On a dnes již devadesátiletý Otec Josef Cukr jsou již asi jedinými žijícími jezuiti z těch, kteří před šedesáti lety na bohosudovském Biskupském gymnáziu působili.

Profesorem hudební výchovy byl za našich studentských let tehdy ješ-

tě poměrně mladý profesor P. Úředníček. Tomuto knězi se podařilo vybudovat docela úspěšnou studentskou kapelu, která hrála k poslechu i do pochodu a dokonce i v bazilice při slavných mších. Kromě hudební teorie a nácviku intonace cvičival s námi sborové skladby. Po vyučování v odpoledních hodinách jsme ho vídávali, jak za volantem mohutného amerického vojenského kamionu získaného od poválečné organizace pro hospodářskou obnovu UNRRA (United Nations Relief and Rehabilitation Administration) vozíval potraviny a všecko potřebné pro „materiálně-technické zabezpečení“ ústavu.

Studentů ve škole postupně přibývalo. Záhy se ukázalo, že profesorů z Tovaryšstva už ani tehdy nebyl zrovna nadbytek, a proto vyučování některých předmětů v nižších třídách bylo svěřeno řeholnicím z kongregace Školských sester de Notre Dame. Vzpomínám si, že nás učily sestry Gizela Výthová, Maximína Vaňková a oblíbená Gerardie Vrbová; naší školní kuchyní vládla se

svým týmem jejich řeholní představená Božena a na marodce sloužila sestřička Pravomila.

Kromě zasvěcených osob působilo na nižších třídách gymnázia i několik civilních kantorů: nějakou dobu nás učili páni profesori Horák (dějepis) a Klein (zeměpis); ve vyučování hudební výchovy vystřídal Otce Úředníčka, převeleného na Velehrad, nevidomý, ale velmi schopný učitel zpěvu a hudby pan Šebek, po něm prof. Studnička a nakonec hudební skladatel prof. Josef Vlach-Vrutický; na tělesnou výchovu jsme měli místního učitele Vránka a na kreslení odborného učitele Aloise Bedřicha, který zásadně klasifikoval včas neodevzdané výkresy nikoli pětkou, ale šestkou (!), již pak nemilosrdně započítával do průměru. Ale i u řádně odevzdaných výkresů býval při klasifikaci velmi náročný, takže nebylo žádnou výjimkou, když někdo dostal na vysvědčení trojku, ba dokonce některým jedincům navrhoval do konference z kreslení i „dostatečnou“.

V odpoledních hodinách byl vymezen čas nejprve na rekreaci na hřišti (provozovaly se především míčové hry), pak na hodinovou „volnou četbu“ knih z dobře zásobené školní knihovny, ale večer bylo tzv. „přísné studium“. V sále tělocvičny se hrávala divadelní představení, při nichž v různých rolích dostalo příležitost mnoho studentů. O sobotních odpolednech bývaly společné vycházky, či

spíš výlety – nejčastěji do kopců, na Komáří Vížku a okolí. Čas od času se společně choďvalo i do místního kina; vzpomínám si, že jsme shlédli mj. filmový přepis Kiplingovy „Knihy džunglí“ a „Lassie se vrací“. Po celou mimoškolní dobu se nám v roli vychovatelů věnovali mladí prefekti, jimž se říkalo magistři. Byli to členové řádu v závěrečné fázi svých teologických studií, ještě před vysvěcením na kněze. Naším prvním prefektem byl Mgr. Bohumil Dvořák, pozdější farář v Hroznětíně; prefektem terciánů byl nedávno zemřelý Mgr. Hron, známý a oblíbený zpovědník v kostele sv. Ignáce; dalšími prefekty se stali magistři: Pekař, Horský, Bém, Strmiska. Jejich představeným byl tzv. generální prefekt, zodpovědný Otci rektorovi Šitalovi. Ve funkci generálního prefekta se v Bohosudově postupně vystřídali: P. Josef Cukr, P. Felix Stejskal, P. Václav Pitrun a P. Hlubek. Funkcí „ministra“ – tedy jakéhosi náměstka pro ekonomiku a zásobování – byl pověřen velmi zdatný P. Josef Cukr, nedávno předtím ještě vězeň nacistické éry v terezínské Malé pevnosti (a zakrátko pak i dlouholetý vězeň socialistických kriminálů včetně jáchymovského gulagu).

Vzpomínám si, že v první třídě gymnázia nás studenty několikrát navštívil diecézní biskup Štěpán Trochta a jednou jsme uvítali i pražského arcibiskupa Dr. Josefa Berana.

Brzy po tzv. „Vítězném únoru“ 1948 začala i pro církevní školy doba

útlaku a konečné likvidace. Byl jsem v tercii, když došlo k nočnímu přepadení církevních internátních škol a řeholních domů. Studenti se právě vrátili do Bohosudova z velikonočních prázdnin (bylo to 13. dubna roku 1950). Něco po půlnoci vtrhli do našich ložnic po zuby ozbrojení milicionáři a příslušníci SNB, v uniformách i v civilu. O těch civilistech se samopaly a cvičenými psy nám kdosi ze starších studentů pošeptal, že to jsou estébáci (my mladší jsme do té doby ještě ovšem nevěděli, co to vlastně StB je). Bez ohledu na pokračující noční dobu jsme se museli okamžitě obléknout a shromáždit v sále jídelny. Bylo nám oznámeno, že nás přišli „ochránit před zlými faráři a jeptiškami“ a že budeme pokračovat ve školní docházce „ve svobodné jednotné základní škole, kde nás už nikdo nikdy nebude ohlupovat“. Neprozradili však, co bude se studenty vyšších tříd gymnázia, kteří už základní vzdělání měli ukončené, zdali jim dovolí odmaturovat na civilních středních školách. A pochopitelně nám také nesdělili, co bude s našimi profesory. Že to nebude nic dobrého, bylo nám všem jasné – zvlášť když někteří z nás zahlédli, jak řeholníky i sestřičky odváželi zamřížovanými policejními antony neznámo kam. Po letech jsme se dozvěděli, že jezuité – podobně jako příslušníci ostatních mužských řádů – skončili v lepším případě na nucených pracích v některých z koncentračních klášte-

rů (jako byly např. Osek, Broumov, Želiv, Králíky aj.), v horším případě přímo v kriminálech a trestaneckých pracovních lágrech na Jáchymovsku i jinde. Ti nejmladší z Tovaryšstva i z jiných řeholí se stali vojáky s černými výložkami, jejichž zbraní byla lopata, a to „na dobu neurčitou“, a vytvořili tak jádro pseudovojenských „Pomocných technických praporů“. Řádové sestry, pokud nechtěly odložit své řeholní hábity, byly internovány v přelidněných koncentračních kláštorech (v Bílé Vodě, Štěplovci, Hejnicích a dalších) a nuceny pod dozorem dřít v průmyslových, lesních a zemědělských závodech. Studenti nižších ročníků se museli vrátit do svých domovských státních škol – a tam se ze všech rázem stali premianti. Jejich nadprůměrné znalosti přesvědčivě prokázaly kvalitu církevního školství.

V komplexu bohosudovského gymnázia byli umístěni nejprve vojáci ČSLA a po vpádu „spřátelených vojsk“ Varšavského paktu v roce 1968 se tam „dočasně“ (ve skutečnosti na víc než 20 let) usídlila velmi početná posádka Sovětské armády – snad v síle celé brigády. Když vojáci konečně počátkem 90. let objekt vyklidili, byly všechny budovy v žalostném stavu, v horším než po odchodu wehrmachtu koncem 2. světové války. Tehdy by snad málokdo uvěřil, že z těchto ruin znovu povstane k životu Biskupské gymnázium.

Karel Voplakal

P. Lev Hipsch

10. 4. 1914–2. 1. 2007

Byli, jsou a asi i budou jezuité, kteří vstoupí významně do povědomí veřejnosti. Jsou však i takoví, o kterých se mnoho nemluví, ano i neví, a přece silně vnitřně život provincie ovlivní.

P. Hipsch se narodil ve Lhotce u Opavy. Pokřtěn, bířmován a primici slavil ve farním kostele v Melči. Vyrůstal ve zbožné a velmi pracovitě rodině rolnické, která se starala celkem o čtyři syny a čtyři dcery. Obecnou školu navštěvoval a sbíral své první poznatky ve Lhotce. Dva roky chodil do měšťanky do Melče. Po nich složil zkoušku do terciie (3. tř.) gymnázia na Velehradě. Ve školním

roce 1935/1936 v oktávě (8. tř.) byl v Arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži. Tam také s vyznamenáním v roce 1936 maturoval.

Rozhodl se následovat své učitele z Velehradu a přihlásil se do Tovaryšstva Ježíšova. Byl přijat a začal noviciát v Benešově u Prahy 5. září 1936. Za dva roky, na svátek Narození Panny Marie 8. 9. 1938, se zsvětíl Pánu. Filosofii vystudoval na provinčním Filosofickém Institutu, který byl také v Benešově u Prahy. Tímto studiem dosáhl licenciátu filosofie. Teologii začal ve školním roce 1941/1942 studovat v Praze, kde provincie zřídila kvůli válečným událostem a nemožnosti studovat v cizině svůj vlastní teologický ústav. V roce 1944, kdy skončil P. Hipsch (a také jiní) třetí ročník teologie, měl být vysvěcen na kněze. Ale místo k oltáři putoval pod stráž gestapa do věznice na Pankráci spolu s ostatními teology a také několika kněžími. Bylo to 28. 6. 1944. Po kratším pobytu na Pankráci se ocitl v koncentračním táboře v Terezíně. Šťastně se odtud vrátil do Prahy 5. května 1945. Po nutném odpočinku se připravil, opět

s ostatními, na přijetí kněžského svěcení. To přijal v kostele sv. Ignáce 29. června 1945. Primici měl v Melči a zůstal nějaký čas na dovolené ve své rodině. Čtvrtý rok teologie vystudoval v Heythrop College v Anglii. Po návratu z Anglie v roce 1945 byl rok generálním prefektem studentů Arcibiskupského gymnázia, které mělo tehdy své sídlo v Praze-Dejvicích. V roce 1947 bylo otevřeno nové diecézní gymnázium v Brně. Diecéze svěřila výuku i výchovu ve svém chlapeckém semináři při tomto gymnáziu jezuitům. P. provinciál ustanovil spirituálem studentů P. Hipsche. Ten současně s tímto úkolem začal na Masarykově univerzitě sám studovat matematiku a fyziku, aby se jednou mohl stát profesorem. Tato svá studia musel ukončit po dvou letech. Byl v roce 1949 „vyakčněn“. Tak se říkalo vyloučení nepohodlných studentů. A jezuita P. Hipsch byl určitě pro režim nepohodlným studentem. Pokračoval ve své službě spirituála dál, ve vzpomínkách studentů velmi kvalitně. 13. duben 1950 a násilný akt komunistické moci proti všem řeholním řádům v ČSR znamenal pro P. Hipsche konec tohoto poslání. S ostatními jezuitou byl z Brna odvezen do čerstvě zřízeného internačního tábora do Bohosudova v severních Čechách. Tam, bez soudu zbaven svobody, pracoval v porcelánce do 5. září 1950. Tehdy jako vojnou povinný nastoupil do vojenských táborů nucených prací PTP.

Na různých místech, převážně na Slovensku, nesvobodně pracoval do 31. prosince 1953. Z Banské Bystrice přijel domů, ale po krátkém čase si našel bydlení v Opavě a práci skladníka v podniku Barvy-laky v Opavě-Komárově. V akci proti jezuitům na Ostravsku byl 7. prosince 1955 zatčen a dán do vazby Krajského soudu v Ostravě. Soudy proti „Pavlík a spol.“ se konaly tři: v lednu a únoru 1956. V posledním takovém soudu byl P. Hipsch oceněn jako velezrádce na 7 roků nepodmíněného vězení. Ve výkonu trestu byl nejprve ve Rtyni v Podkrkonoší na tzv. „tmavém dole“, potom v Leopoldově na Slovensku a nakonec do propuštění na amnestii v květnu roku 1960 ve Valdicích v Čechách.

Po návratu se opět nastěhoval do svého dřívějšího podnájmu, do světničky v ulici Na Nivě. A stejně i v práci jej přijal jeho dřívější zaměstnavatel. V roce 1964 dostal možnost při práci vypomáhat v Opavě ve zpovědnici. Později mohl sloužit mši svatou nebo i v okolí v neděli zastupovat nemocné kněze. Pro Opavu se stal vyhledávaným zpovědníkem. Když 10. dubna 1974 dosáhl důchodového věku, rozloučil se s podnikem Barvy-laky a stal se duchovním správcem sester Božské Lásky v Rooseweltově ulici. K této službě u řeholních sester léta docházel, teprve v roce 1997, kdy se projevovaly víc jeho zdravotní potíže, se k nim nastěhoval a ony mu jeho kněžskou službu oplácely kvali-

fikovanou péčí až do smrti. Poslední měsíce byl úplně upoután na lůžko, byl posilován denně svatým přijímáním. V den smrti 2. ledna 2007 přijal ještě ráno znovu svátost nemocných. V této síle odešel k Pánu jako služebník dobrý a věrný.

Jeho pohřeb byl 9. ledna 2007 z kostela Nejsvětějšího Srdce Páně při ústavu Mariánium v Opavě a jeho tělesné ostatky uloženy do jezuitského hrobu opavského hřbitova.

Rád bych připomněl, že P. Hipsch v době rozptýlení České provincie Tovaryšstva jí velice pomáhal. Bylo to dvojím způsobem. Především překladatelskou prací z latiny a němčiny mnoha pomůcek pro soukromé studium tajně přijatých nových členů nebo starších pro dokončení jejich přerušovaných studií. Byl to např. „Slovník katolické dogmatiky“ od Wolfganga Beinerta (ve svobodě po revizi P. Altrichtera byl vydán v Matici cyrilometodějské v r. 1994). Jinou knihou bylo „Učení o Marii“ od H. Petriho. Nejzávažnější pomůckou ke studiu byl pohotový překlad Kodexu církevního práva, a to brzy po jeho uvedení v život papežem v roce 1983. Na tomto překladu jsem Otcí poněkud pomáhal a nakonec jsem mu dal pro samizdatové vydání „přes kopírák“ v 10 exemplářích předmluvu. V ní jsem tento překlad označil jako studijní materiál z nejvyšší nouze, pořízený bez vyššího církevního dovolení. Byl určen pro studium bo-

hoslovců SJ, případně i jiných. Překlady P. Hipsche sloužily i k výchově tajně přijatých členů. Tak např. „Výbor z Konstitucí TJ“ nebo „Pravidla Tovaryšstva Ježíšova“. Výchově sloužily i překlady exercičních knih kard. Carlo Martiního (ve svobodě v Matici cyrilometodějské v Olomouci vyšla kniha „Tvá hůl mne vede“).

Velkou službou P. Hipsche pro rozptýlenou řádovou provincii byla služba učitele filosofie a teologie – jednak starších k doplnění, jednak v několikaleté přípravě (7 roků) až ke svěcení kněžskému v tajnosti.

Jako u něho našlo mnoho diecézních kněží pomoc v duchovním vedení, tak tímto vedením sloužil i mnohým jezuitům. Vedle této služby vlastní provincii pečlivě sloužil duchovně svěřeným sestřám. Konal jejich české provincii dobré služby mnohými překlady jejich řeholních dokumentů do češtiny. Jistě by sestry vydaly svědectví o pokorné a vhodné radě, kterou u něho hledaly.

Tento tichý a pokorný řeholník-jezuíta naplňoval slova Tomáše Kempenského z Následování Krista: *Ama nesciri et pro nihilo reputari – miluj být neznám a za nic pokládán.* Tuto jistou vizitku si nesl „Leošek“ k setkání s Pánem. My se radujeme, že jsme se s ním v životě sešli, a těšíme se, že jej máme jako svého spolubratra ve věčnosti. A věřím, že v zástupu oslavených jezuitů.

Jan Pavlík SJ

P. Josef Hložek SJ

19. 10. 1923–16. 1. 2007

V Otcí Hložkovi odchází z řad jezuitů České provincie, pohledem jakoby zvenčí, docela nenápadný člen. Docela obyčejný vesnický farář z Vysočiny. Viděno víc pohledem z nitra, odchází věrný, vzdělaný a apoštolsky zanícený kněz Tovaryšstva Ježíšova.

Narodil se v rolnické rodině, která měla čtyři děti – dva chlapce a dvě děvčata. Bylo to v Okrouhlé, ve farnosti Benešov u Boskovic 19. října 1923.

V Okrouhlé chodil do obecné školy. V roce 1936 začal svá středoškolská studia na gymnáziu v Boskovicích, kde v roce 1944 maturoval. Boskovické gymnázium bylo semeništem kněžských a řeholních povolání. Abiturient Hložek se rozhodl pro vstup do Tovaryšstva Ježíšova.

Na Velehradě začal 30. května 1944 svou řeholní přípravu dvěma roky noviciátu. Prvními sliby se 31. května 1946 odevzdal Pánu. Tři roky filosofie vykonal na Filosofickém Institutu České provincie TJ, a to rok v Brně a dva roky v Děčíně, kam se Institut přestěhoval. V r. 1949 pak se stal na Velehradě prefektem studentů, ne však na dlouho. 13. dubna

1950 po násilné akci proti všem řeholním řádům v ČSR se ocitl v internčním táboře v Bohosudově. Jako vojnou povinný s jinými bohoslovci a kněžími nastoupil v září 1950 nejprve k PTP do Komárna, pak do Podbořan na Žatecku v Čechách, a nakonec v únoru 1951 do Hájnik. V Hájnikách se mnozí řádoví bohoslovci vedle prací na stavbách věnovali soukromému studiu teologie. Tím se jim otevírala cesta k přijetí kněžství, samozřejmě, že bez státního souhlasu. Bohoslovec Hložek přijal svěcení jáhenské a kněžské dne 9. února 1952. Bylo to v Praze-Krči u Školských sester de Notre

Dame. Svěcení mu udělil pražský světící biskup Dr. Kajetán Matoušek, který ovšem v té době nebyl státem uznáván jako biskup a byl pouze farářem.

Nakonec roku 1953 byl P. Hložek propuštěn z PTP do civilního života. Mohl se však uplatnit jen v dělnické profesi. Bydlel doma v Okrouhlé, zaměstnání si našel nejprve v Blansku, ale brzy se mu podařilo najít zaměstnání v Boskovicích. Na strojní průmyslovce v Brně získal dálkově druhé maturitní vysvědčení.

V květnu 1968 s příchodem Pražského jara se dostal P. Hložek do duchovní správy jako kaplan v Jihlavě, Třebíči a Bystřici nad Pernštejnem. Od 1. ledna 1979 byl ustanoven administrátorem v Obyčtově a také v sousední farnosti Ostrově nad Oslavou. Později se stal na tomto místě farářem a zůstal jím až do své smrti.

V době, kdy byl kaplanem v Jihlavě, se připravil k posledním slibům v Tovaryšstvu. Ve větší skupině 27 spolubratří byl začleněn do Tovaryšstva Ježíšova dne 15. srpna 1969 v Praze v kostele sv. Ignáce.

Jak bych měl charakterizovat O. Hložka? Svědomitý řeholník. Sledoval pohyby v církvi po 2. vatikánském koncilu. Poctivě se snažil prohlubovat stále své vědomosti. Měl rád knihy a vybudoval si postupně velice solidní knihovnu. Byl i mužem modlitby. Proto své služby poskytoval komukoliv a v jakékoliv práci

s poctivostí. Jako farář dodržoval velice, až se nám to zdálo že příliš, pravidlo být co nejvíce ve farnosti, aby byl dosažitelný. Někdy nás i trochu mrzelo, že se málo objevoval ve společenství spolubratří při nějaké vhodné příležitosti (pohřeb, jubilea apod.), kterých jsme v totalitě využívali. To ovšem byla jen jedna strana mince. Že byl takto „netoulavý“, mělo i jinou výbornou hodnotu. Celá farnost jej takto vnímala, to se ovšem dostalo i do povědomí církevních tajemníků i StB. Nebyl o něho takový zájem. A to se dalo využít. Dával exercicie několika lidem, mohl si tam udělat exercicie někdo ze spolubratří jezuitů. Bylo mu možné svěřit starost o nově přijaté členy řádu. Staral se o ně jednak duchovně (noviciát, třetí probace), jednak studijně jak ve studiu filosofie, tak teologie. Nikdy mně jako provinciálovi takovou potřebnou službu neodmítl.

Po roce 1968 míval velice často při děkanátních setkáních, jak se tehdy říkalo našim dnešním kněžským relokacím, duchovní slovo.

A tak nejen farnosti mají důvod k děkování Pánu za O. Hložka, ale i my, jeho spolubratři České provincie, mu chceme být vděční. V dobré naději jej doporučujeme Božímu milosrdenství, aby co nejdříve „požíval Hospodinovy něhy a mohl patřit na Boží chrám“.

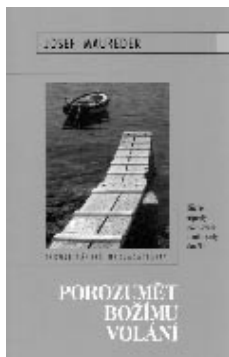
Jan Pavlík SJ

Bohu lze rozumět

Psát o duchovním životě lze čtivě nebo přesvědčivě. Nebo oboují najednou, ale to se ne vždy povede. Knížku rakouského jezuitu o rozeznávání povolání lze považovat za druhý případ. Jeho kniha není určitě jednoduchým čtením. O to je ale přesvědčivější. Lze za ní vidět zkušenost člověka, který se již deset let věnuje soustavnému doprovázení mladých lidí při jejich rozlišování vlastního povolání a hledání Boží vůle při zásadním životním rozhodování.

Každý, kdo se jen trochu pokoušel rozumět tomu, co od něho Bůh žádá, zažil, jak křehké jsou všechny jistoty, k nimž dospěl. Kdo se ale rozhodl riskovat a vsadit na ně, může potvrdit, že odkrývané Boží vedení nakonec přináší v životě své ovoce. Maurederova kniha je pomocí právě pro takové riskantní rozhodování se pro Boha. V pěti kapitolách přináší zkušenosti ověřené náměty k rozlišování toho, co a jak po nás Bůh může chtít. Učí trpělivosti, realizmu v pohledu na sebe i okolí a zejména odpovědnému rozhodování se před Bohem.

Právě širě Maurederovi zkušenosti zajišťuje, že po jeho knížce mohou sáhnout jak mladí lidé, kteří se rozhodují o tom, co dělat v životě, tak ti, na něž se druzí obracejí s prosbou

Josef Maureder

Porozumět Božímu volání

Kostelní Vydří, Karmelitánské nakl. 2007
ISBN 978-80-7195-131-5

o radu ohledně správného vykonání životní volby. Hodit se může určitě také těm, kdo jsou nějak zodpovědní za formaci mladých nebo se věnují duchovnímu doprovázení druhých. Nakonec v ní naleznou poučení a inspiraci všichni, kdo se snaží naslouchat Božímu hlasu, ať už stojí před nějakým životním problémem nebo jednoduše chtějí dát prostor Bohu ve svém každodenním životě. Maurederova knížka totiž není nutně určena jen těm, kdo uvažují o tzv. duchovním povolání, ale každému, kdo zakusil, že ho Ježíš Kristus volá na cestu za ním.

Petr Havlíček SJ

Zprávy

Praha

■ O slavnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v pátek 15. června složil během bohoslužby v pražském kostele sv. Ignáce z Loyoly své slavné sliby P. Milan Glaser SJ. V současné době je vedoucím českého vysílání Vatikánského rozhlasu.

Děčín

■ Českým jezuitům se po měsících vleklých jednání konečně otevřely dveře k založení školy Nativity v severních Čechách. Po doporučení Rady města Děčína rozhodlo na konci září i tamější zastupitelstvo o prodeji Křešické školy jezuitskému řádu a souhlasilo s tím, že na tomto místě vznikne škola typu Nativity. Znovu tak ožila možnost začít v nejbližší době s bezprostředními přípravami založení druhého stupně této křesťanské základní školy.

Jimramov

■ Ve dnech 23. a 24. června si v Jimramově připomněli život a dílo jezuitského misionáře a tamějšího rodáka Jaroslava Popelky. Na letošek připadá 90. výročí jeho narození a 20 let od jeho úmrtí. Na přelomu června a července byla v tamější výstavní síni U svatého Jana na jeho počest uspořádána výstava „Misionářem v Kanadě a USA“.

Svatý Hostýn

■ V květnu bylo v Jurkovičově sále otevřeno nové muzeum. Vzniklo v rámci rekonstrukčních prací poutního areálu, jež Matice svatohostýnská mohla provést díky penězům z Evropské unie, určeným pro rozvoj euroturistiky ve zlínském kraji.

Tábor – Klokoty

■ Na Celostátním setkání mládeže v Táboře, které se konalo v týdnu od 13. do 19. srpna, se podílela i menší skupina jezuitů. Celé akce se zúčastnili studentští kaplani z Brna a Olomouce Josef Stuchlý SJ a Pavel Bačo SJ, kteří vypomáhali jako zpovědníci. Mladý církevní historik Miroslav Herold SJ moderoval workshop nazvaný Modlitba podle sv. Ignáce a také na něm ležela zodpovědnost za prezentaci řádu. Scholastik Radek Stojanovič SJ provázel zájemce workshopem „Cesta modlitby“. Hlavní náplní byl návrat k přírodě za pomoci duchovní poezie. Podobně zaměřený workshop „Meditace – umění naslouchat hluku“ vedl student teologie Petr Vacík SJ. Josef Čunek SJ byl hostem v jednom ze stálých workshopů věnovanému osobnímu povolání.

Velehrad

■ U příležitosti stého výročí zahájení tzv. unionistických sjezdů, jichž se uskutečnilo sedm mezi lety 1907–1936, se na Velehradě od 28. června do 1. července konal jubilejní velehradský kongres nazvaný „K hlubší solidaritě mezi křesťany v Evropě“. V intencích ekumenického dialogu mezi Západem a Východem byl věnován obnově cest ke společnému svědectví víry křesťanů v Evropě. Na kongres přijelo na 120 účastníků, mezi nimi i čeští jezuité. Mimo jiné kard. Tomáš Špidlík SJ hovořil o aktuálnosti velehradských unionistických kongresů v současné kritické duchovní situaci v Evropě a Michal Altrichter SJ přiblížil postavu arcibiskupa A. C. Stojana.

Řím

■ Odvolací soud v italské metropoli vynesl v pondělí 4. června osvobozující rozsudek nad jezuitu R. kard. Tuccim a P. Borgomeem v procesu vedeném proti Vatikánskému rozhlasu za údajné šíření elektromagnetického znečišťování. To měly způsobovat rozhlasové vysílače umístěné na okraji Říma. Nespravedlivé obvinění se objevilo v roce 2001 před italskými volbami, kauza byla zpolitizována a složitě se táhla až dodnes.

Vatikán

■ Papež Benedikt XVI. přijal 11. června na soukromé audienci ve Vatikánu vyučující a studenty jedenácté letní školy Vatikánské observatoře

spolu s jezuitským osazenstvem tohoto vědeckého pracoviště. Program letošní letní školy se zaměřoval na studium tzv. extrasolárních planet. Letos se školy zúčastnili kromě českého jezuitu Pavla Gábora i jedna studentka z České republiky a jeden student ze Slovenska.

Lvov

■ V pořadí již 19. kongres jezuitských „ekumenistů“ se letos konal od 16. do 19. července v ukrajinském Lvově. Na třicet jezuitů z Indie, USA, Blízkého východu a z Evropy se během setkání věnovalo otázkám role papeže jako patriarchy Západu, synodalitou a kolegiální, duchovním ekumenizmem nebo byzantskou liturgií. Akce se zúčastnil také český jezuita Pavel Ambros a ze Slovenska Milan Lach SJ.

Prešov

■ Úspěšná iniciativa naší sousední provincie, nazvaná Xaveriáda 2007, byla zakončena na svátek zakladatele jezuitů 31. července bohoslužbou v katedrále sv. Jana Křtitele v Prešově. Té se zúčastnilo na sto mladých ze Slovenska, ale i z Moravy a Čech. Xaveriáda 2007 se konala od 23. července a byla určena pro mládež z různých zemí. Letos měla tato „pouť společně prožívané víry“ silně ekumenický charakter a jejím cílem bylo poznávání různých křesťanských tradic: východní i západní, katolické i evangelické.

Jubileia

F. Václav Malý	Velehrad	29. 10.	70 let v Tovaryšstvu
P. Jan Pospíšil	Praha	7. 9.	65 let v Tovaryšstvu
P. Robert Kunert	Vídeň	1. 11.	50 let v Tovaryšstvu
P. Josef Čupr	Kolín	9. 10.	35 let v Tovaryšstvu
P. Jiří Kovář	Český Těšín	14. 9.	15 let v Tovaryšstvu
S. Radek Stojanovič	Český Těšín	4. 9.	5 let v Tovaryšstvu
P. Rudolf Dušek	Praha	20. 11.	90 let
P. Petr Ovečka	Praha	8. 10.	85 let
P. František Hylmar	Praha	12. 9.	50 let
P. Jan Adamík	Český Těšín	25. 9.	45 let

Srdečně blahopřejeme

Seznam podporovatelů od 14. 2. do 12. 7. 2007

Dr. Marie Rauscherová, Praha; Jaroslava Kellarová, Čáslav; Kongregace sester Nejsvětějšího Spasitele, Znojmo; Gertruda Gruberová-Gepfertová, Praha; Ludmila Vitteková, Lidečko; Věra Vighová, Bratislava; Marie Kloudová, Praha; Dr. Karel Kotyza, Prostějov; Michaela Hřebíčková, Teplice; L. M. Našincová, Teplice; Jan Hruza, Ostravice; MUDr. Ivan Řiha, Prachatice; Richard Hlavica, Valašské Meziříčí; Ludmila Chylíková, Brno; Leopold Botta, Český Těšín; Bernarda Dvořáková, Brno; Václav Sobíšek, Praha; Vít Kuběna; P. Vlastimil Ověčáček, Hrubá Vrbka; Hussek, Koblovská; Hana Šimková, Praha; Marie Gabalíková, Praha; Josef Loub, Praha; manželé Moniakovi, Frýdek-Místek; Ervín Tomiczek, Český Těšín; František Hradil, Prušánky; Marie Zvoníková, Praha; J. Reichlová, Praha; Růžena Hylmarová, Hradec Králové; PaedR. Libuše Šafrová, Semily; Jiří Sobek, Frýdek-Místek; Rudolf Závodný, Prostějov; Evžen Marián Nečas, Olomouc; Ing. Václav Benda, Brno; Josef Havlát, Velké Němčice; Ing. Petr Suza, Lomnice; Škripková, Český Těšín; Alice Šmotková, Praha; Vlasta Brázdová, Brno; Řím.-kat. farnost Svatý Kopeček u Olomouce; Josef Ticháček, Praha; Josef Kunc, Chotěbuz; P. Jan Baščavský, Nová Horka; Marie Horáková, Žďár nad Sázavou; Pavel Vojtěch, Brno; Jar. Umwirth, Opava-Komárov; Anna Hanáková, Olomouc; Jaroslava Kalinová, Brno; Milan Jelínek, Brno-Bystřice; Jiří Šoustar, Bobrová; Řím.-kat. farnost Dubňany; František Loukota, Praha; Jaromíra Matysková, Opava; Karel Bejček, Hradec Králové; Michal Novák, Dobrá; Jan Toman, Padochov; rodina Bačova, Brumov-Bylnice; Jan Pochylý, Vésky; Miroslav Téra, Trutnov; Jarmila Neumannová, Praha; Alžběta Dobrovolná, Brno; Věra Šuraňová, Brno; Ing. Karel Voplakal, CSc., Praha; P. Josef Žák, Plzeň; J. L. Knotek, Praha; Vladimír Stoklas, Hovorany; Oldřich Jindra, Valašské Meziříčí; P. Jan Peňáz, Velké Meziříčí; Jaroslav Rusek, Valašské Meziříčí; Josef Salajka, Brno; P. Jindřich Zdeněk Charouz, OPraem., Želiv; Anna Palová, Frýdek-Místek; Vojtěch Dundálek, Chropyně; Dalíková, Praha; Yvona Shehatová; Ing. Milan Němec, Ostrava-Zábřeh; Marie Havelínová, Jiřetín pod Jedlovou; Jan Bittner, Slavkov u Opavy; Vladimíra Šopková, Brno; Tomáš Šenkyřík; Růžena Stránská, Praha; Ing. Josef Vermach, Sedlčany; Prof. PhDr. Josef Unger, CSc., Brno; Ing. Karel Pelikán, Bukovany; Zdenka Hlaváčová, Šumperk; Václav Jiráček; Ing. Silvester Malec, Velká Bíteš; Jan Honus, Píšť; rodina Vašíčkova, Dolní Čermná; A. Juráň, Valašské Meziříčí, Ladislav Zvonař, Zdice; Vít Blaha, Vracov; Marta Králová, Praha; Anna Holíková, Praha; Milena Picková, Brno; Libor Galatik, Praha; Vojtěch Koutný, Kladky; Milada Schneiderková; Milan Vojkůvka, Studénka; P. Petr Bernard Slaboch OPraem., Svätý Kopeček; Ignácie Holá, Praha; Ing. Jan Ezer, Koničce; P. Jiří Hájek, Stříbro; Zdeněk Chrástík, Praha; Marie Dlapková, Střelice; Nadace Dobré dílo sester sv. Karla Boromejského, Praha; arch. Pavel Nauman, Praha; R. U. R. sv. Voršily VDF; Josef Forbelský, Praha; Jiří Dlsak, Praha.

Všem dárcům upřímně děkujeme